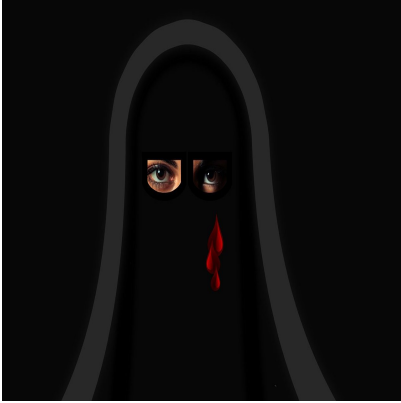

Bruid in Afghanistan 1/4

Beschrijving

Onderstaand is deel een van een verhaal over het leven van een meisje/vrouw in Afghanistan, opgetekend door een journaliste, die ook wat context aanbracht. Omdat een compleet levensverhaal is, is het te lang voor Ã©Ã©n bericht, dus ik heb het opgeknipt in vier delen. In deel 1 allereerst de context.

Wanneer vrouwen Afghanistan als een hel beschrijven, moet je begrijpen dat ze niet overdrijven. Eeuwenlang worden vrouwen in dit land op verschillende manieren lastiggevalen, gekweld en gestraft; ze

- worden beroofd van hun recht op onderwijs,
- uit alle sociale kringen verwijderd,
- gestraft door buitengerechtelijke tribunalen,
- gedwongen tot huwelijken en eerwraak, en
- bedreigd met fysiek en psychologisch geweld.

De Afghaanse samenleving is uitgesproken patriarchaal en combineert bizarre tradities met wijdverbreid seksisme om een ware hel te creëren. In de hellscapes die religies bevolken, worden mensen veroordeeld voor hun zonden, maar in de Afghaanse worden vrouwen gestraft voor hun onschuld.

De participatie van vrouwen in Afghanistan is altijd afhankelijk geweest van de beslissingen van mannen. Als een vrouw haar plaats in de samenleving wil veroveren en veiligstellen, is de eerste hindernis die ze tegenkomt de gesloten deur van haar huis, die door een mannelijk familielid voor haar

is afgesloten. Als sommige vrouwen erin slagen deze deur te openen, heeft de regering ervoor gezorgd dat elke weg naar sociale groei voor hen wordt geblokkeerd. Het enige wat Afghaanse vrouwen nog kunnen doen, is huilen achter de gesloten deuren die hun de toegang tot scholen, universiteiten, kantoren of zelfs uitgaansgelegenheden ontzeggen.

Maar de incidentele tolerantie en overweldigende beperkingen die het gevolg zijn van het openen en sluiten van deze deuren, gelden niet voor alle Afghaanse vrouwen, alleen voor vrouwen in de grote steden en voor vrouwen in provincies waar hun sociale status instabiel is als gevolg van de politieke veranderingen in het land. Op het platteland hebben de eeuwenlange verschuivingen in de politieke structuur van het land echter geen enkele invloed gehad op het leven van veel vrouwen. Deze plattelandsvrouwen worden niet blootgesteld aan, en profiteren ook niet van, een incidentele versoepeling van de sociale regels, en hun leven blijft vaak stagneren. In de afgelegen gebieden waar deze vrouwen wonen, worden vrouwenkwesties opgelost door mannen die zich baseren op tradities. Voor hen is sociale groei een vreemd concept. Dit is het verhaal van een Pashtun-vrouw uit het zuidoosten van Afghanistan, die wilde schrijven over de vrouwen uit deze regio, die ook tot de Pashtun-stam behoren en met enorme moeilijkheden te maken hebben.

Er is een gezegde in het Pashto (de taal van de Pashtun gemeenschap):

De plaats van een vrouw is ofwel in huis ofwel in het graf.

Maar dit is niet zomaar een spreekwoord, het is eerder een wet die de sociale rol van vrouwen onder het Pashtun-volk dicteert. Het betekent dat een vrouw geen plaats heeft buiten de muren van haar huis. Ze heeft geen recht om te studeren en geen recht om te werken.

Door het ontnemen van deze fundamentele rechten blijven vrouwen ver verwijderd van elke vorm van participatie in de samenleving. De grenzen van hun huis worden hun hele wereld en in die kleine ruimte blijven ze allerlei vormen van geweld ondergaan.

In onze zeer conservatieve samenleving, vooral in de Pashtun-cultuur, is de geboorte van een meisje geen reden tot vreugde, terwijl een jongetje groot geluk brengt voor een gezin en wordt gevierd met geweerschoten, zodat iedereen in de omgeving op de hoogte wordt gebracht van de geboorte van een jongetje in hun huis.

Sommige vrouwen hebben geen zeggenschap over de keuze van hun echtgenoot en veel meisjes worden uitgehuwelijkt aan een van de jongens in hun familie (meestal aan de zonen van hun ooms, dat wil zeggen hun neven) in een proces dat *naming* wordt genoemd. Dit betekent dat het meisje, net als een huis, land of een voorwerp, onder iemands naam wordt geplaatst, zoals een eigendomsakte, en als onderdeel van hun eigendom wordt beschouwd. Deze beslissing, die bij de geboorte wordt genomen, is onbreekbaar en het meisje en de jongen kunnen deze niet verbreken wanneer ze ouder worden. Als meisjes niet in hun kindertijd worden uitgehuwelijkt, worden ze in hun adolescentie, of soms zelfs vóór de puberteit, zonder hun toestemming uitgehuwelijkt. In de heilige islamitische religie is de toestemming van een meisje een voorwaarde voor het huwelijk, maar in Afghanistan worden de regels van de religie genegeerd ten gunste van bestaande tradities wanneer ze niet in het belang van de mensen zijn.

Jongens moeten hard werken omdat trouwen een grote uitgave is. In ruil voor een vrouw moeten ze veel geld betalen aan de familie van het meisje. In feite kopen ze het meisje. Dit wordt in het Pashto *walwar* genoemd, wat de prijs van het meisje betekent. De bruidsprijs wordt bepaald door haar lengte,

figuur, gezondheid en familienaam. Verrassend genoeg is de prijs hoger voor meisjes die tot een bepaald niveau naar school zijn geweest of hun opleiding in de stad hebben afgerond, ondanks het feit dat de overgrote meerderheid van de Taliban tot de Pashtun-stam behoort en fel gekant is tegen onderwijs voor meisjes. Men gelooft namelijk dat een goed opgeleide vrouw beter in staat is om haar gezinsleven te regelen en haar kinderen op te voeden.

Meisjes worden niet alleen uitgehuwelijkt voor *walwar*, ze kunnen ook worden weggegeven als compensatie, als *bloedgeld* of *baad*. Volgens de heersende gewoonte worden, als een lid van een familie iemand uit een andere familie doodt, een of meer meisjes aan de familie van het slachtoffer aangeboden als *baad* om de vijandschap tussen de twee ruziënde partijen te beëindigen. Het leven van een vrouw die op deze manier in een familie komt, is minder waard dan dat van een dier. De familie van de vermoorde persoon heeft het recht om het arme meisje allerlei onrecht aan te doen. In zowel *walwar* als *baad*-gevallen is de prijs het belangrijkste, waarbij vrouwen ofwel als betaling worden gegeven, ofwel een betaling krijgen om hun overdracht van de ene eigenaar naar de andere veilig te stellen. Ze worden gezien als objecten met een transactiewaarde, volledig materieel en onderhevig aan handel en ruil.

Wanneer een meisje in ruil voor een groot geldbedrag aan een man wordt gegeven, wordt ze eigendom van haar schoonfamilie en als de arme vrouw ooit haar man verliest, mag ze niet uit eigen beweging hertrouwen. De familie van haar man, die haar blijft *bezitten*, zal haar gedwongen uithuwelijken aan een ander mannelijk familielid (meestal de broer of neef van de overleden echtgenoot) met als rechtvaardiging dat deze vrouw nu hun *namus* (eer) is. In de Afghaanse cultuur verwijst *namus* naar de verantwoordelijkheid van mannelijke familieleden om de waardigheid van hun moeders, zussen, dochters en echtgenotes te beschermen in de ogen van mannen buiten de familie. Als er geen geschikte mannen in de familie zijn om met de weduwe te trouwen, kan een jonge jongen zijn geluk beproeven. Nadat de zoon van mijn neef aan een ziekte was overleden en zijn 30-jarige vrouw als weduwe achterliet, hoorde ik dat ze was uitgehuwelijkt aan de 12-jarige broer van haar overleden man. De laatste keer dat ik hen bezocht, woonden ze in een vluchtelingenkamp in Pakistan. Op dat moment zorgde deze vrouw voor haar zwager zoals een moeder voor een kind zorgt, dus toen ik hoorde dat ze waren getrouwd, voelde ik me misselijk.

Mannen zijn niet de enigen die zich schuldig maken aan geweld tegen vrouwen in deze regio's. In onze stam gebruiken vrouwen ook geweld tegen andere vrouwen. Oudere vrouwen onderdrukken regelmatig jongere meisjes wat betreft hoe ze zich kleden en hoe de middelen in huis worden gebruikt. Wanneer een vrouw na haar huwelijk in het huis van haar man komt wonen, vallen alle beslissingen over hoe ze zich kleedt, wanneer ze haar familie mag bezoeken, of ze aan familie-evenementen mag deelnemen en hoe ze haar huishoudelijke taken uitvoert onder de bevoegdheid van de oudere vrouwen van de familie. Toen ik eens door mijn provincie reisde, viel het me op dat de meeste jonge vrouwen hun gezicht bedekten door een deel van hun hijab tussen hun tanden te houden, zodat deze niet zou afvallen en hun gezicht zou onthullen. Alleen hun ogen waren zichtbaar. Toen ik een van hen hiernaar vroeg, vertelde ze me dat het een gewoonte was: wanneer een nieuwe bruid in het huis van haar schoonfamilie komt wonen, moet ze haar gezicht te allen tijde voor iedereen bedekken, totdat haar schoonmoeder haar toestemming geeft om het te onthullen.

In sommige huishoudens is de volgorde waarin de vrouwen eten ook anders dan die van de mannen. In onze provincie mogen vrouwen niet tegelijkertijd met de mannen eten en niet aan dezelfde eettafel zitten. In plaats daarvan bereiden de vrouwen het eten, brengen het naar de eettafel en gaan dan terug naar de keuken om te wachten. Omdat kinderen afhankelijk zijn van vrouwen, eten zij ook niet. Pas als de mannen en oudere vrouwen klaar zijn met eten, mogen de andere vrouwen en kinderen van het huishouden eten wat er over is.

Aangezien de Taliban overwegend Pashtun zijn, is het geen wonder dat zij vrouwen volledig binnen de muren van hun huis willen houden. Een leven lang volgen van de dominante cultuur van hun regio, die hen leerde vrouwen niet te waarderen, heeft ertoe geleid dat ze hun manier van leven aan het hele land opleggen.

Toch hebben de Taliban zelf, tijdens beide periodes van hun bewind (1996-2001 en vanaf 2021), zoals ik al zei, altijd een sterke voorkeur gehad voor het trouwen met hoogopgeleide meisjes uit stedelijke gebieden. Telkens wanneer ze Afghanistan hebben bezet, hebben ze vrouwen gedwongen of in ruil voor geld getrouwd, waardoor ze uit de beschaafde samenleving werden verwijderd en in landelijke complexen verdwenen. Vaak worden deze vrouwen nooit meer gezien of gehoord. Ik ken zo'n vrouw, die ik Marjan zal noemen, geboren en getogen in Kabul, en wier vader haar op 12-jarige leeftijd dwong te trouwen met een Taliban-strijder. Er werd geld voor haar betaald en alle kansen die ze had kunnen krijgen om zich te ontplooien, werden op brute wijze weggenomen. Ze onderging een bitter lot. Marjans verhaal werd eerst mondeling vastgelegd, ging van mond tot mond en werd een verhaal van verdriet en waarschuwing voor andere vrouwen. Ik was getuige van haar verhaal, dat ik beloofde vast te leggen en hier aan jullie door te geven.

Einde van het eerste deel. In het [volgende bericht](#) begint het verhaal van Marjan.

Datum aangemaakt

2025/11/09